

område, er det i de i § 5, stk. 3, nævnte situationer op til sundhedspersonen selv at opfylde påbud efter stk. 2.

Overtræder en sundhedsperson et påbud om at begrænse eller indstille sin virksomhed, kan sundhedspersonen fratages sin autorisation efter de almindelige regler herom i centralstyrelseslovens §§ 6-9, jf. § 5, stk. 5. Misligholdelse af tilsynsmyndighedernes påbud om at en sundhedsperson skal afholde sig fra at udøve dele af sin virksomhed, vil således føre til fuldstændig autorisationsfratagelse ved domstolene. Det bør kunne sanktioneres føleligt, at en autoriseret sundhedsperson ikke efterlever tilsynsmyndighedernes påbud.

Som alternativ til en fratagelse af autorisationen er der i henhold til de enkelte autorisationslove fortsat mulighed for, at en sundhedsperson frivilligt kan fraskrive sig sin autorisation. Dette er i praksis i dag den langt overvejende foretrukne fremgangsmåde, og det forventes ikke, at den foreslåede lovændring vil ændre herved.

Den foreslåede lovændring i sager vedrørende sygdom og misbrug kommer ikke til at berøre de sager, der – også efter gældende lovgivning - forløber anmærkningsfrit. Lovforslaget sigter på de tilfælde, hvor tilsynsmyndighederne har en begrundet mistanke om, at en sundhedsperson er til fare for patienterne på grund af misbrug eller sygdom, men hvor der ikke kan dokumenteres at foreligge en overhængende fare, og hvor sundhedspersonen ikke ønsker at samarbejde med tilsynsmyndighederne om at få sagen undersøgt.

Bestemmelserne i § 5, stk. 2-5 har således til formål, at give tilsynsmyndighederne mere tidssvarende beføjelser til at gribe ind over for de få tilfælde, hvor det efter gældende lovgivning ikke er muligt at sanktionere sundhedspersonens manglende samarbejde med tilsynsmyndighederne. Den langt overvejende del af sagerne på dette område, hvor sundhedspersonen samarbejder med tilsynsmyndighederne, forventes ikke berørt af den foreslåede lovændring.

De materielle kriterier for endelig fratagelse af autorisationen på grund af sygdom og misbrug i centralstyrelseslovens § 5, stk. 1, nr. 1-2 er således uændrede, ligesom reglerne i centralstyrelseslovens § 7 vedrørende midlertidig fratagelse af en autorisation på grund af overhængende fare videreføres uændret.

3.4. Manglende faglig kompetence

I sager vedr. manglende faglig kompetence er der som nævnt i afsnit 2 mulighed for at fratage en sundhedsperson autorisationen, såfremt sundhedspersonen må antages at være til fare for andre mennesker på

grund af »udvist grov forsømmelighed ved udøvelsen af hvervet«, jf. centralstyrelseslovens § 5, stk. 1, nr. 3. Det skal således kunne bevises, at vedkommende sundhedsperson fremover vil være til fare for patienterne. Fra praksis kendes ingen eksempler på, at dette har kunnet bevises, og der har således ikke i nyere tid været ført retssager efter denne bestemmelse. Centralstyrelseslovens § 7 om »overhængende fare« har heller ikke kunnet finde anvendelse i sager om grov forsømmelighed på grund af bestemmelsens meget snævre anvendelsesområde.

Sundhedspersoner, der er fagligt inkompetente, men ikke er til fare for patienterne, kan således fortsætte deres virksomhed, uden at sundhedsmyndighederne har mulighed for at gribe ind herover for. Efter gældende lovgivning er der ingen mulighed for at pålægge en sundhedsperson at ændre eller indskrænke sin virksomhedsudøvelse, selvom det er dokumenteret, at vedkommende har problemer med at leve op til de faglige normer. Det indebærer, at en sundhedsperson, som f.eks. flere gange har fået kritik fra Sundhedsvæsenets Patientklagenævn for samme slags virksomhed, kan fortsætte med at udøve sit hverv, uden at tilsynsmyndighederne kan gribe ind over for den pågældende og eventuelt påbyde vedkommende at ændre den del af sin praksis, der gentagne gange har givet anledning til kritik.

Efter lovforslagets § 5a, stk. 1, er autoriserede sundhedspersoner undergivet tilsyn af Sundhedsstyrelsen, som kan afkræve dem de oplysninger til brug for vurdering af en sag om faglig kompetence efter § 5, stk. 2-3, der er nødvendige for at gennemføre tilsynet. Det tilsyn, der vil blive udøvet i medfør af § 5a er af en anden karakter end det i § 4 nævnte, jf. de almindelige bemærkninger i afsnit 2. Ved tilsynet efter § 5a undersøges Sundhedsstyrelsen, hvorvidt der skal foretages indskrænkninger i vedkommende sundhedspersons autorisation eller virksomhedsområde.

Ved anvendelse af tilsynet og oplysningspligten i medfør af § 5a er det en forudsætning, at udøveren enten må antages at være til fare for andre mennesker på grund af udvist grov forsømmelighed ved udøvelsen af hvervet, jf. § 5a, stk. 2, eller at sundhedspersonen har udvist alvorlig eller gentagen kritisabel faglig virksomhed, jf. § 5a, stk. 3. § 5a, stk. 1, kan således – i modsætning til reglen i § 4, stk. 2 – først anvendes, når enten Sundhedsvæsenets Patientklagenævn eller domstolene har taget stilling til de faglige forhold.

De oplysninger, Sundhedsstyrelsen vil afkræve sundhedspersoner efter § 5a, stk. 1, vil f.eks. være oplysninger der illustrerer, hvorledes vedkommende sundhedsperson har reageret på den kritik, som Sund-